

JEGYZETEK

1. Szabó Ede: Krúdy Gyula (Arcok és vallomások) 1970.
2. Szabó Ede: Utószó (*Asszonyágok díja*) 1968.
3. Szauder József: Utak Krúdyhoz. (Napjaink, 1968. 12.)
4. Szabó Ede: i. m.
5. Szauder József: i. m.
6. Féja Géza: Krúdy, a lángelme. (Kortárs, 1968. 2.)
7. Szegi Pál: Cérzasorok Krúdy Gyuláról. (Magyar Csillag, 1943. 11.)
8. Sőtér István: Tisztuló tükrök. (1965. 152.)
9. Idézi Nagy Miklós: Krúdy és Jókai. (It. 1970. 1.)
10. Szabó Ede: Utószó (i. h.)
11. Bori Imre: Krúdy Gyula „nagy évtizede” (*Fridolin és testvérei*; Forum, Újvidék, 1976).
12. Pamlényi Ervin: A másik Krúdy. (Magyar Nemzet, 1963. 108.)
13. Szabó Ede: i. m.
14. Szabó Ede: i. m.
15. Szabó Ede: i. m.

Móra Ferenc elfeledett írása

KRÚDY GYULA

A költő, lehajtott fejében emlékek gazdag kertjével, itt van a városban és meleg, mély szemét egy hete nyugtatja már rajta, idegenül és ismeretlenül róva a csönd lelke nélkül való csöndös utcáit. A város nem érzi meg, hogy király bolyong most benne, fejjel haladó minden ma élő magyar álmodókat, — mert ha érezné, fehér lánykezek szórnának gyöngyvirágot eléje és hozzá szálló asszonyálmok tennék paraszallóvá aluvó vánkosát. Nem baj, a költőt szeretik itt azért, csak halkán és mondatlanul, mert őt csak úgy lehet igazán szeretni, — ám a költő megérezte-e a lelkét ennek a városnak és tapad-e belőle valami hozzája a csengelei jegenyéken túl is? Tudom, nem az ő városa ez, szemre józan nagyon, színek és ritmusok nélkül való. Itt ködből való keményseprők nem járnak a háztetőkön a nedves holdfényben, se aranybányászok asszonyainak szőke hajában nem siklik oly puhán a fésű, mint a csónak a tó vizén. Bőrcsuha, a zsoldoskatona itt sem járt pirosuló vízmosságok közt, Lubomirski herceg se csiklandozza vörös szakállával asszonyaink fehér nyakát s fekete rigós cukrászboltunk sincsen már nekünk. Most, éppen most nagyon szegények vagyunk eféle bolondságokban, melyekből a költő itatja a szívét, — nagyon elrejtve alszik bennünk a poézis, mint rubintban a fény. Szinbád méla nyírségi szeme előtt szeretném, ha megcsillant volna belőle legalább annyi, amennyiből kifutná egy Szegedről való nemes és finom fametszet.

(Szegedi Napló, 1914. április 3.)